e Jaargang No. 15 — 23 Juli 1945

Werkend Nederland

Verantwoordel. redacteur: C. A. Molleman
Redacteuren: H. J. Bartels, H. Diesbergen, Alex Wins, A .C. Koenen.

Orgaan van de Eenheidsvakcentrale

Losse nummers 10 cent — Leden ontvangen dit blad gratis

Redactie en administratie: Hemonylaan 27 Amsterdam-Z. Telefoon 21958 - 90976

Nieuwe wegen

Wij leven snel. Wij groeien hard. Als een jonge boom, die de sappen door naar worbels opzuigt uit de vruchtbare aarde. Zo is de Eenheidsvakcentrale, zo is onze Vakbeweging.
De Vakbeweging waarin allen opgenomen kunnen worden, die eensgezind willen strijden voor betere economische en sociale levensvoorwaarden. Van contactcommissies uit de illegaliteit tot bedrijfsgroepen, van bedrijfsgroepen naar de Eenheidsvakbeweging.
Terwijl de Eenheidsvakcentrale alles en allen omvat, die van goede wille zijn, om de vraagstukken op economisch en sociaal terrein op te lossen.
De E.V.C. heeft reeds in haar kort bestaan haar recht om te z i j n bewezen. Stormen hebben aan haar gerukt. Zij weerstond deze; vergeefs werd aan haar getornd; de E.V.C. boog zelfs niet. Zij schudde zich, rekte zich uit als een jonge reus en gooide haar aanvallers van zich af. De staking van de Arbeiderareserve in de hoofdstad, diverse kleinere acties, zoals aan de meelfabriek Holland, geschillen van meer individuele aard tussen arbeider en ondernemer vonden haar oplossing door de reeds machtige invloed van de E.V.C. Een groep jeugdige, voortvarende en ook reeds goed geschoolde bestuurders geeft leiding aan de strijd. Gaat bewust op het doel af. Laat zich niet bang maken. Weet zich gedragen door reeds tienduizenden arbeiders in de lande.
De staking in de Rotterdamse haven, hoewel afgebroken, was een krachtproef. De E.V.C. heeft daar in nauwe samenwerking met de stakingsleiding de strijd in de juiste banen geleid.
Daar staat de E.V.C. Jong, krachtig, levenslustig.
De leiding en haar leden laten zich echter door de successen en door haar krachtige groei niet van de wijs brengen. Wij zijn pas in het beginstadium van ons willen. De eerste fase is afgesloten. Welke was deze eerste fase? Deze was: in principe te komen tot een Eenheidsvakcentrale, die alle werkers, onverschillig politieke of godsdienstige gezindheid, kon omvatten.
D a t doel is bereikt.
Maar we moeten verder. Wij moeten komen tot een nog hechter eenheid. De eenheid naar b i n n e n is bereikt. In de E.V.C. zijn reeds tienduizenden katholieken, christelijken, sociaal-democraten, communisten, neutralen georganiseerd en hebben elkaar gevonden, dank zij het inzicht dat zij zich in de afgelopen vijf onderdrukkingsjaren verworven hebben.
Maar wij zijn werkelijkheidsmensen en staan met beide benen op de begane grond. Want ondanks de E.V.C. bestaan nog altijd d r i e Vakverbonden, de Rooms-Katholieke, de Moderne en de Christelijke.

En nu kunnen we eindeloos blijven praten over de zwakke houding van een gedeelte van hun bestuurders gedurende de oorlog.
We nemen trouwens aan, dat dergelijke bestuurders voor goed de laan zijn uitgestuurd. Uitstekend.
De drie Vakverbonden zijn, hoe dan ook, weer opgericht. En behalve dan het zgn. Overkoepelingsinstituut der drie is er van een eenheid tussen hen geen sprake. Ze blijven gescheiden. Ze handhaven hun oude, door de practijk en de feiten achterhaalde, organisatievormen.
Alle drie de Vakverbonden kijken met een scheel oog naar de E.V.C. Het moderne Vakverbond komt met verdachtmakingen, de confessionele verbondsbesturen leggen de katholieke en christelijke arbeiders alle mogelijke moeilijkheden in de weg om zich te organiseren in de E.V.C. Dit alles ten koste van de werkelijke machtsontplooiing van de arbeiders in Nederland.
En toch zal de practijk aantonen dat ook van de kant der drie nog bestaande Vakverbonden, een dergelijke houding, niet kan blijven bestaan. Zij zullen genoodzaakt worden, niet door ons, maar door de harde leerschool van de practijk ons te erkennen als een machtig lichaam, als een belangrijke factor op het terrein van de vakverenigingspolitiek. De E.V.C.-Nederland zal nationaal, maar ook internationaal, een belangrijke rol gaan spelen. Deze machtspositie is historisch gegroeid. Gegroeid in de afgelopen vijf jaren, die wat de ontwikeling op vakverenigingsgebied betreft zeer zeker dubbel tellen.
En als er nog maar een greintje werkelijkheidszin in de besturen van de drie Vakverbonden aanwezig is, moeten zij ons zien op de enige manier, waarop wij gezien willen worden: als een eventuele machtige bondgenoot. Wij willen een eenheid in de meest absolute zin van het woord.
Er zijn verschillende manieren om tot een dergelijke eenheid te komen. Maar op welke manier deze eenheid ook tot stand komt, zij moet altijd tot stand komen i n h e t b e l a n g van de meerderheid der werkers in Nederland. Hier mogen geen kringetjesbelangen ook maar een schijn van kans krijgen.
Hoe komen wij dus tot een werkelijke eenheid op vakverenigingsgebied? Daarover in een volgende beschouwing.

H. D.

Wie is de schuldige?

Onrechtvaardige vacantieregeling bij de Rijksverzekeringsbank

Ambtenaren die gedurende de oorlogsjaren offers gebracht hebben, de dupe.

Waar blijft het door de regering verlangde overleg?

De heren die aan het Rijk werken worden Rijksambtenaren genoemd. Zij hebben dus een Rijkspositie, wat nog niet zeggen wil dat zij een rijke positie hebben. In elk geval worden ze voor vol aangezien. Zij zijn niet alleen heren, maar moeten zich eveneens daarnaar gedragen. Ze moeten g o e d gekleed zijn, ze moeten in een buurt van „standing" wonen, ze moeten minstens geabonneerd zijn op een paar kranten en vakbladen om op de hoogte te blijven. Zij moeten het, in de eerste plaats, op prijs stellen dat zij aan het Rijk verbonden zijn. Zij stellen dat ook op prijs.

Maar, hoe is het omgekeerd?

Stelt het Rijk ook prijs op zijn personeel? Wordt het Rijkspersoneel behandeld zoals het behoort? Worden zij, de rijksambtenaren, ook in de gelegenheid gesteld om goede kleding te kopen, om goede schoenen aan de voeten te hebben, om een goede woning in te richten?

Maar dit keer willen we het niet uitsluitend hebben over de salariskwestie, hoe d r i n g e n d deze zaak ook is.
Wij willen het hier hebben, over een zeer actueel geval, dat zich op het ogenblik voordoet bij de ambtenaren van de Rijksverzekeringsbank. Het betreft hier de zaak van de vacantie...!
Wat is het geval?

Op 26 Juni j.l. werden de heren ambtenaren blij verrast met de volgende officiele mededeling:

No. Secr. [illegible]
Amsterdam, 26 J[illegible] '45

Wij delen U mede, dat [illegible] met voorbijgaan van het b[illegible]de in artikel 25 van het A[illegible].A.R., resp. artikel 23 van het A.O.B., besloten hebben het vacantie-verlof van ambtenaren en arbeidscontractanten, die met het oog op de arbeidsinzet of krijgsgevangenschap ondergedoken zijn geweest en daardoor gedurende enige tijd geen dienst hebben gedaan, niet te verminderen. Hetzelfde geldt ten aanzien van hen, die aan de secretaris als forensen te boek stonden.
Bij het verlenen van verlof zal evenwel aan hen, die in de achter ons liggende maanden regelmatig hun werkzaamheden aan de Bank zijn blijven verrichten, voorrang gegeven worden.
Zolang op de Zaterdagen geen dienst wordt gedaan, zullen deze dagen bij het tellen van het aantal verlofdagen buiten beschouwing worden gelaten. Voorts verzoeken wij U de verlofstaten betreffende het jaar 1945 uiterlijk op 6 Juli a.s. aan Bureau Secretarie te zenden.
Wij verzoeken U het bovenstaande ter kennis van het onder U werkzaam zijnde personeel te brengen.
Voor het Bestuur der
Rijksverzekeringsbank
Aan H.H. Chefs van Afd.
en Bureaux enz.
De Secretaris Generaal.

Bovenstaande circulaire is in grote trekken redelijk en voldoet aan de gerechtvaardigde verlangens van de getroffen ambtenaren. Al hadden we het juister gevonden, wanneer aan hen die ondergedoken of anderszins waren gedupeerd gedurende de oorlogsjaren, de voorkeur was gegeven. Want al hebben ze dan niet gewerkt voor de Rijksverzekeringsbank, zij hebben hoe dan ook, oneindig meer geleden dan zij die het twijfelachtig geluk hadden, te kunnen blijven werken, onder de Nazibezetting! De zaak was dus voor elkaar! Dat dacht u en dat dachten de ambtenaren bij de Rijksverzekeringsbank ook! Maar daar dachten de heren in Den Haag anders over! Of liever we krijgen sterk de indruk dat ze in die kwestie helemaal niet dachten. Want, twee weken later kwam circulaire No. 2 die we hieronder afdrukken.

No. secr. 1886.
Amsterdam, 11 Juli '45

Wij delen U mede, dat circulaire No. secr. 1670, d.d. 26 Juni 1945, hierbij wordt i n g e t r o k k e n, aangezien de u i t v o e r i n g daarvan te bezwaarlijk blijkt te zijn. In plaats daarvan wordt het volgende bepaald. Met toepassing van het bepaalde in artikel 25 van het A.R.A.R. resp. artikel 23 van het A.O.B. zal de duur van het vacantieverlof van hen, die in de jaren van 1944 en/of 1945 gedurende enige tijd geen werkelijke dienst hebben gedaan, naar evenredigheid verminderd worden, met dien verstande evenwel, dat een ieder dit jaar ten minste de helft toegestaan krijgt van het verlof, waarop men aanspraak zou maken, indien men het gehele jaar werkelijke dienst zou hebben gedaan.
Zij, die tijdens de afgelopen wintermaanden van het jaar 1945 verlofdagen hebben gebruikt om te fourageeren, kunnen desgewenst de helft van het aantal daarvoor gebruikte verlofdagen toegekend krijgen als extra verlof, evenwel zonder behoud van salaris.
Wij verzoeken U het bovenstaande met spoed ter kennis te brengen van het onder U werkzaam zijnde personeel.
Voor het bestuur der
Rijksverzekeringsbank
De Secretaris Generaal.
Aan H.H. Chefs van Afd.
en Bureaux enz.

(Onderstreping en spatiëring van de red.)

Hier wordt gegoocheld met artikelen en bepalingen, hier wordt de ene week iets toegezegd en de andere week dezelfde zaak weer ingetrokken. Zonder nog te spreken van de onrechtvaardigheid van deze kwestie. Het komt dus hier op neer:
Dat de ambtenaren die ruggegraat hebben getoond en de afgelopen jaren door onderduiken, gevangenschap en wat dies meer zij grote offers gebracht hebben, afgescheept worden met een verminderde vacantie.
Dat is de dank van het vaderland. Pardon, we vergissen ons, dat is de dank van de regering. Want deze zaak is nu eens een kwestie die de regeringsinstanties aangaat en geen particuliere ondernemer. We hebben de laatste weken veel gehoord en gelezen over de onrust die er in arbeiderskringen aanwezig bleek te zijn. De schuld van stakingen en acties is de arbeiders en de werkers in de schoenen geschoven. Men heeft de Eenheidsvakcentrale aangevallen omdat zij de organisatie is geweest die de strijd op alle fronten in juiste banen heeft geleid. Maar wat gebeurt hier dan?
W i e zaait hier onrust? W i e maakt hier de voedingsbodem klaar voor grote ontevredenheid? Wie trapt er hier de belangen van de ambtenaren? W i e voert hier besluiten door, z o n d e r de ambtenaren erin te kennen? Want deze beslissing over de vacantie was voor de ambtenaren een volkomen verrassing. Wij vragen: is er overleg gepleegd met de Vakcentralen in deze kwestie? In elk geval, zelfs w a n n e e r er overleg gepleegd is m e t de Vakcentralen dan zijn nog de leden er niet in gekend. Is het wonder dat de werkers in het land, de arbeiders in de haven, de mijnwerkers in het Zuiden a l l e e n vertrouwen hebben in de Eenheidsvakcentrale, die op het standpunt staat dat er g e e n b e s l u i t m a g g e n o m e n w o r d e n z o n d e r d e a r b e i d e r s erin gekend te hebben?

Denkende mensen.

Wij vragen de heren ambtenaren van de Rijksverzekeringsbank, waarom wendt ge U niet tot de Eenheidsvakcentrale.

(Zie Vervolg pag. 2, laatste kolom)

Een stem uit het Overheidsbedrijf

De bureaucratie het raam uit

Moge het begrepen worden

Nu de oorlog in ons land ten einde is hebben wij het als onze plicht te beschouwen, dat wij een opbouwende taak aanvaarden. Vooral het overheidsbedrijf moet in deze opbouwcampagne een belangrijke rol gaan vervullen.
Wil men — wat toch ons aller wens is — Nederland laten herrijzen, dan is dit alléén mogelijk, wanneer het gehele volk daarvoor wordt ingeschakeld en er niet uitsluitend maar van boven af wordt gedirigeerd.
En deze stelregel geldt niet alleen voor het regeringsbeleid in den lande, maar ook voor het beleid in de bedrijven.
Wie vertegenwoordigen — om ons tot één bedrijfstak te bepalen — de Gemeentelijke Energie-bedrijven?
Worden deze bedrijven vertegenwoordigd door het kleine groepje, dat zich de Directie noemt of door ons de circa 3000 arbeiders uit deze bedrijven?
Juist, ik hoor het u al zeggen: De beide groepen te zamen!
De Energie-bedrijven zijn grote vitale bedrijven van en vóór de gemeenschap. Eerste vereiste is dus dat men bij de opbouw het personeel inschakelt en dat men aan dit personeel het recht toekent als mede-vertegenwoordiger dier gemeenschap het opbouwschema mede te bepalen.
En dit zij geen gunst, maar het worde als NOODZAAK erkend!
Zeker, wij arbeiders in deze bedrijven willen steeds een open oor en oog houden voor de grote administratieve en technische kennis en ervaring van de bedrijfsleiders, aan de spits. Capaciteiten op dit gebied zullen wij gaarne waarderen. Maar haar knapheid, haar capaciteiten, haar wil om de best mogelijke prestaties in het belang der gemeenschap te leveren, demonstreert de spitsleiding het best, door **het personeel in het bedrijfsbeleid te betrekken.**

Geen goede verstandhouding

Zouden de heeren van de Directie dit wel eens hebben overwogen? Er wordt in de laatste tijd zoveel gesproken over samenwerking, die de vrucht zou zijn van een harmonie des geestes. Zouden de heren van de Directie der Gemeentelijke Energiebedrijven wel eens getracht hebben te peilen hoe het met die „harmonie" bij deze bedrijven gesteld is? En hebben zij dan nog niet ontdekt, dat daaraan het een en ander ontbreekt?
Wij weten wel, dat er zullen zijn, die, voorzover zij die ontdekking inderdaad reeds hebben gedaan, de schuld voor deze disharmonie zonder meer aan de arbeiders zullen geven, die nog maar steeds niet in de onfeilbaarheid van de heren bedrijfsleiders en directeuren willen geloven.

Maar goed, heren van de Directie: Gij wilt saneren, w i j o o k! Het is een verheugend verschijnsel, dat wij daarvoor dezer dagen in de pers een buitengewoon goed recept mochten vinden. Het recept is samengesteld en gratis verstrekt door den minister-president prof. Schermerhorn en het luidt:

SMIJT ALLE BUREAUCRATISCHE BEPALINGEN HET RAAM UIT!

Zeer duidelijk en geen potjeslatijn.
Vooral voor de Gemeentelijke Energiebedrijven ondersteunen wij dit regeringsparool van ganser harte. Want door het opvolgen van het advies van den minister-president krijgen onze bedrijven weer kleur en frisheid, worden zij weer levendig en sterk.
En men mag ons geloven, dat deze zaken ons ter harte gaan. Wij strijden voor de materiële belangen van alle werkers in onze bedrijven, doch met deze ideële ondergrond, dat door onze strijd voor die belangen, de beste waarborgen worden gegeven voor een gezond en ten volle aan zijn doel beantwoordend gemeenschapsbedrijf.
Zo'n bedrijf krijgen wij niet a l l e e n door het te zuiveren van N.S.B.ers en dergelijke „Edel-germanen". Wanneer wij, nu wij over de vrijheidsdrempel zijn gestapt — ons los maken van vastgeroeste systemen, dan worden wij pas weer Energie-Bedrijven in de ware zin des woords.
Ook als personeel zullen wij onze plicht moeten verstaan. D a t w i l l e n w ij o o k!

Wij willen in onze bedrijven tot een goede en gezonde verstandhouding komen en z i j n b e r e i d d a a r v o o r e e n s t r e e p t e z e t t e n o n d e r a l l e s w a t g e w e e s t i s. Onder goede en gezonde bedrijfsverhoudingen zal het niet meer mogen en kunnen voorkomen, dat men een ambtenaar zijn promotie ontzegt, op grond van het feit dat hij — schrik niet — zich te veel in laat met het lagere personeel.
Dan zullen wij niet de bureaucratische maatregel moeten beleven, dat de arbeiders en ambtenaren, die op 25 Februari 1941 tegen de Jodenvervolgingen en de druk der Duitsers gestaakt hebben, die toen zijn ontslagen, maar in Mei 1945 na de bevrijding weer in gemeentedienst traden, slechts aanspraak mogen maken op zeven twaalfde van hun vacantie in 1945, omdat zij immers pas in Mei weer hun werk konden hervatten en dus in 1945 slechts zeven van de twaalf maanden van dit jaar kunnen werken.
Men zal zijn ogen niet geloven als men zo iets leest. De arbeiders, die voor hun karaktervol optreden tegen den bezetter door ontslag de zwaak met erger werden gestraft, passeren door bureaucratische letterkleuchten nu nog eens zó beloond. De heren, die gedurende de bezetting bereid waren om iedere wet te breken, zodra de overheerser dit eiste, grijpen nu plotseling weer naar hun reglementen en dienstvoorwaarden en komen daarbij tot conclusies, die misschien naar de letter niet onjuist mogen heten, maar die indruisen tegen iedere geest van vernieuwing.

Geen slaafse uitlegging

Wij wagen het te zeggen dat onze minister-president zo'n slaafse uitlegging van de woorden van de reglementen, stellig tot de bureaucratische rompslomp stempelt, die het raam uit moet. Laat de directeur van de Gemeentelijke Energie-bedrijven, de heer Haiting ook in deze het voetspoor volgen van den minister-president en laat hij de vertegenwoordigers van de ruim 1200 leden der Eenheidsvakbeweging in onze bedrijven niet slechts in gehoor ontvangen, maar ook raadplegen, daar waar het geldt maatregelen te nemen voor het volledig herstel van onze bedrijven.
Wij vragen: Moet dan juist alles afgedwongen worden? In het particuliere bedrijf zal dit misschien vaak niet anders kunnen. De belangentegenstellingen verhinderen daar somwijlen een gemeenschappelijk optreden. Maar wij, werkers in de overheidsbedrijven hebben toch een gemeenschappelijke taak, een gemeenschapstaak.

Wij vorderen snel. De strijd voor onze erkenning is bijna volstreden. Dit is geen vraagstuk meer. Elke lastercampagne ten spijt.

De bewering dat wij „eerst staken en dan pas onderhandelen" i s e e n d e e l v a n d e z e l a s t e r c a m p a g n e. Maar als men zoals de directeur der Gemeentelijke Energiebedrijven, de heer Haiting, met ons niet te maken wil hebben, omdat wij niet „erkend" zijn, dan drijft men ons op de weg van staking voor het recht van erkenning.

De pers houde er rekening mee, dat wij niet meer terug te dringen zijn; ook niet door leugenachtige beweringen aangaande onze doelstellingen en onze handelingen. Wij hebben het vertrouwen der arbeiders in steeds sterker mate. Als uit de negatie van onze massale beweging conflicten voortkomen dan kunnen de ware schuldigen worden aangewezen en wij beschikken over de middelen om dit te doen.

Nooit meer terug naar vóór 1940

Wij strijden voor het volksherstel, wij willen ons aandeel in de opbouw! Vijf jaren hebben wij als volk geleden. Vijf jaren zijn wij getrapt door de gehate moffenlaars. De plekken zijn nog pijnlijk. Het personeel in overheidsdienst laat zich nu niet nog eens natrappen door de laars der bureaucratie. Wil men werkelijk sanering, wil men herstel, wil men opbouw en wil men de volle medewerking van de arbeiders, dan doet men verstandig om deze handelingen te staken. Ook wij willen het goede. Wij weten ook wel, dat men geen ijzer met handen kan breken. Ook niet in de spitsleiding. Wij zijn bereid om voor de gemeenschap onze offers te brengen. M a a r g e e n e n k e l o f f e r a a n d e b u r e a u c r a t i e!! Wij willen over het nut dezer offers medebeslissen, als gelijkwaardige, gelijkberechtigde mensen. Ons terug laten trappen tot de toestanden van voor 1940:... d a t n o o i t!!!!

V. E.

Honderd gulden en nog wat...

We geloven niet, dat de maatregel tot intrekking van de bankbiljetten van honderd gulden, afdoende is. Zeer zeker, er zullen ongetwijfeld vele elementen, die op ongeoorloofde wijze hun geld hebben verdiend, gedupeerd zijn. De bankbiljetten van *f* 100 waren de laatste jaren zeer gangbare betalingsmiddelen. De winkeliers, die zwart verkochten, de zwart-handelaren van de straat, hebben misschien enige duizenden guldens schade geleden.
Maar hoe staat het met de grote winstmakers, de groot-industriëlen, die in de oorlog millioenen hebben verdiend aan de Duitse weermacht? Die kunnen immers toch, verscholen achter hun wettige ondernemingen, nog alle kanten uit? Zij h e b b e n reeds grote bankrekeningen en zijn heus wel in staat de zwarte winsten op een of andere manier in hun „normale inkomsten" te verwerken!
Maar bovendien, we weten allen dat de profiteurs op alle gebied, in de afgelopen jaren, hun geld ook nog op andere wijze hebben belegd. Zij kochten juwelen, zij lieten hun zaken verbouwen, zij kochten schilderijen, zij belegden hun kapitaal in postzegels (een handel, die in de oorlogsjaren een ongekende „zwarte" bloei meemaakte), zij kochten „zwart" linnengoed, schoeisel, kleding, meubels, tapijten en wat al niet meer. Met het uit de circulatie-nemen van de bankbiljetten van *f* 100 wordt dat niet ongedaan gemaakt.
Afdoende maatregelen zijn o.m.: het in beslag nemen van het onrechtmatig verkregen onroerende goederen, het in beslag nemen van alle bezittingen, die op een ongeoorloofde manier zijn verkregen, het nationaliseren van grote bedrijven, die daarvoor in aanmerking komen, maar vooral: het in hechtenis nemen van de bekende collaborateurs, die ook op economisch terrein met de Duitsers hebben samengewerkt.
Er worden ook nog andere maatregelen aangekondigd op monetair gebied (op het gebied van het geldwezen). Misschien worden straks de briefjes van vijftig gulden in beslag genomen.
Met de eerste en met deze laatste maatregelen worden in de eerste plaats de kleintjes gedupeerd, die hun salarissen en lonen in dergelijke betaalmiddelen incasseren.

Waarom bijv. geen n i e u w bankpapier in omloop gebracht?

We bedoelen dit: na enige tijd van voorbereiding en na de ondernemingen, via De Nederlandsche Bank voorzien te hebben van nieuw geld, worden op een door de regering bepaalde dag, de lonen en salarissen uitbetaald in nieuw geld. Darmee is tevens paal en perk gesteld aan de zwarte handel. Want zij, die zich daar uitsluitend mee bezig houden, kunnen dan op dat gegeven ogenblik niet meer inkopen. Immers, zij zijn niet in loondienst, zij lopen niet in wachtgeld, en zodoende worden ze gedwongen om naar andere inkomsten om te zien.
Niet uit het oog mag worden verloren de volgende noodzaak: het moet ook aan de kleine zwarte handelaren mogelijk worden gemaakt, hun brood in de toekomst op e e r l i j k e w i j z e te verdienen niet alleen, maar het loon moet zodanig zijn, dat men er behoorlijk van kan komen. Men moet in zake de zwarte handel opvoedend te werk gaan. En ... er moet wat te koop zijn voor de kleine man in het algemeen.

En in zoverre het normale handelsverkeer nog niet is geregeld, dient de regering door aankoop in het buitenland, in de meest nodige zaken te voorzien. Aankoop op grote schaal in het buitenland is dus een eerste vereiste. Het geven van lonend werk een niet minder belangrijk onderdeel van het herstel van het normale leven in Nederland.

T.

IJmuider Federatie van Arbeiders in het Visserijbedrijf bij de E.V.C.

Een belangrijke gebeurtenis was de aansluiting van de IJmuider Federatie van arbeiders in het Visserijbedrijf bij de Eenheidsvakcentrale. De IJmuider Federatie heeft zich zeer terecht op het standpunt gesteld, dat slechts een zo groot mogelijke eenheid tot lotsverbetering van de betrokken arbeiders in het visserijbedrijf kan leiden. Zij gaat van het standpunt uit: alle visserijarbeiders in een organisatie. Geen afzonderlijk N.V.V. Geen afzonderlijke Christelijke en Katholieke vakorganisaties. Als verder strekkend doel heeft zij zich gesteld om te komen tot een Landelijke Organisatie van alle arbeiders in het visserijbedrijf en de nevenbedrijven, zee-, kust-, en rivierviserij. De IJmuider Federatie wil daarin de stuwende kracht zijn.
In een uitstekend gedocumenteerd manifest heeft zij zich gericht tot de IJmuider vissers, die ook reeds in het verleden getoond hebben, dat zij de eenheid kunnen hanteeren als een machtig wapen. Wij herinneren slechts aan de stakingen van 1933 en 1936, waarvan de laatste een volledig succes geworden is!
Zo groeit de eenheid in den lande alom. De Eenheidsvakcentrale is een machtige organisatie geworden, waarmee zowel regering, als ondernemers rekening zullen moeten houden.

C. S.

Afkortingen

Kranten en tijdschriften zijn dikwijls moeilijk te lezen door de vele afkortingen, die er in voorkomen. De schaarste aan papier zal daar niet vreemd aan zijn.
Om nu tegemoet te komen aan dit euvel plaatsen we hieronder enige zeer veel voorkomende afkortingen van instellingen, die de laatste maanden het levenslicht aanschouwd hebben:
E.V.C. (Eenheidsvakcentrale).
N.B.S. (Nederlandse Binnenlandse Strijdkrachten).
C.D. (Civil Defence; binnenlandse verdediging).
R.V.V. (Raad van Verzet).
N.V.H. (Nederlands Volksherstel).
H.A.R. (Havén Arbeiders Reserve)
S.H.B. (Stichting Havenbedrijven)
L.O. (Landelijke Organisatie).
P.B.C. (Persoonsbewijs Centrale).
G.EB. (Gemeentelijk Energiebedrijf).
G.A.B. (Gewestelijk Arbeidsbureau).
D.U.W. (Dienst Uitvoering Werken).
H.A.R.K. (Hulp Actie Rode Kruis)
P.O.D. (Politieke Opsporingsdienst).
D.P.M. (Dienst Politieke Misdrijven).
N.V.V. (Nederlands Vakverbond).
R.K.W.V. (Rooms-Katholiek Werkliedenverbond).
C.N.V. (Christelijk Nationaal Vakverbond).
S.H.A.E.F. (Benaming voor het geallieerd opperbevel).

(Vervolg van pag. 1)
die Uw zaak ter hand zal nemen en zal strijden voor uw rechten. Maar waarom kent gij dan niet Uw plichten? Waarom niet een bedrijfscomité opgericht, waarom geen spreker aangevraagd van de E.V.C. die U deze zaak en nog vele andere dingen uiteen zal zetten?
Ambtenaren van de Rijksverzekeringsbank, gij werkt met Uw hoofd, inzover het uw werk betreft! Gij zijt denkende mensen, gij zijt ervan overtuigd dat u recht hebt op vacantie, op een betere salarisvoorziening, op betere sociale toestanden! Gij h e b t er recht op!
Maar ook voor ambtenaren geldt het ware woord: Z o n d e r s t r i j d bereikt gij niets!
Ambtenaren behoren ook bij ons! Naast het Overheidspersoneel, dat zich reeds met duizenden en duizenden heeft opgegeven als lid van de E.V.C.

Wij vragen nogmaals: W i e heeft in deze zaak de hand gelmd? Is het de secretaris-generaal van de R.V.B., die deze oekase op eigen houtje heeft uitgevaardigd? Handelt hij in opdracht van zijn departement? En handelt het departement in opdracht van de minister? W i e is de schuldige? De ambtenaren van de R.V.B. eisen antwoord. In elk geval is deze zaak uiteindelijk een regeringskwestie, die in deze op de hoogte had moeten zijn. Spoedige intrekking van deze meer dan onrechtvaardige vacantie regeling en uitvoering van de eerste circulaire daaromtrent is een volkomen rechtvaardige eis.

M. D.

De taak van de Eenheidsvakcentrale in de nabije toekomst

> Voorzitter Blokzijl: *„Wij moeten komen tot een nog groter eenheid, wij moeten komen tot één grote vakcentrale".*

Dinsdag 17 Juli belegde de leiding van de Eenheidsvakcentrale een persconferentie. Op deze persconferentie zette het bestuur het standpunt van de Eenheidsvakcentrale ten opzichte van de Overheid uiteen. Dit standpunt was geformuleerd in vijf stellingen, die uitvoerig besproken werden en welke wij onder aan dit artikel afdrukken.
De heer Koenen leidde deze vergadering en gaf na een kort openingswoord het woord aan de voorzitter van de E.V.C., de heer B. Blokzijl, die in een uitstekend gedocumenteerd betoog, de doelstellingen van de Eenheidsvakcentrale uiteenzette.

Verwarring

De heer Blokzijl begon met de verklaring, dat er veel verwarring rondom de E.V.C. bestaat. Verwarring, die haar hoogtepunt vond bij de staking in de Rotterdamse haven. Nadat de staking was opgeheven, heeft de regeering ons uitgenodigd voor een bespreking. Wij hebben uitvoerig en ronduit met den minister-president van gedachten gewisseld over al de vraagstukken met betrekking tot de E.V.C. en de Rotterdamse staking.
De regering is bereid om ons te erkennen, mits wij de spelregels in acht willen nemen.
De E.V.C. is natuurlijk bereid om te onderhandelen bij eventuele conflicten. Zij is zelfs bereid om te onderhandelen voordat de staking geproclameerd wordt. Maar wanneer de onderhandelingen falen, doen moeten wij niet gebonden maar vrij zijn om naar andere middelen om te zien. Wij willen zeer zeker de spelregels in acht nemen, maar dan moeten wij de spelregels kennen. Hoe komt het overigens dat er zoveel stakingen uitbreken. Dat komt o.a., omdat er een regeling toegestaan is, waarin de werkgevers een loonsverhoging van 25 % k u n n e n geven. Deze regeling is niet bindend. Volgens de heer Drees, minister van Sociale Zaken, is door het Militair Gezag in het eerst bevrijde Zuiden. De kwestie van deze loonsverhogingen is dus suiver één van machtsverhoudingen. Wanneer er een wettelijke bepaling komt, die den werkgever verplicht de loonsverhoging te geven, dan verminderen vanzelf de stakingen in het land.

De Rotterdamse staking

Wat de staking in de Rotterdamse haven betreft: weken lang weigerden de werkgevers om de rechtvaardige verlangens van de arbeiders aan te horen, laat staan ze in overweging te nemen. Nu de regering, bij monde van minister-president Schermerhorn, de werkgevers de les heeft gelezen, nu staan de zaken zo, dat er w è l onderhandeld kan worden, dat w è l d eelsen van de arbeiders voor een groot deel ingewilligd zullen worden.
Maar eerst moest de boel in het honderd lopen, eerst moest de minister-president een beroep doen op het Nederlandse volk, eerst moesten de arbeiders naar het laatste middel grijpen om voor hun rechten op te komen. Want ook dat heeft de min.-pres. gezegd: dat de staking een van de weinige middelen zijn die de arbeiders kunnen hanteren...

De houding van de pers

Welke moet de houding van de pers zijn in deze zaken. De pers, de vrije pers, heeft ook ten opzichte van de E.V.C. een belangrijke taak. Zeer zeker mag de pers critiek leveren, maar de pers bewijst het Nederlandse volk geen goede dienst, wanneer zij de E.V.C. in een slecht daglicht plaatst. Wij, als bestuurders, wij zijn nog j o n g! Wij staan open voor een oprechte en eerlijke critiek! Natuurlijk maken wij fouten, maar die zijn te verbeteren.

De taak van de E.V.C.

Wat is verder de taak van de E.V.C. in de nabije toekomst?
De E.V.C. heeft in zeer korte tijd een groot aantal leden georganiseerd in haar rijen. Zij heeft een zo groot mogelijke eenheid naar binnen bereikt. Maar we hebben nu eenmaal met de werkelijkheid rekening te houden en die werkelijkheid is: dat er nog altijd naast de E.V.C., drie Vakcentralen bestaan. Het is in het geheel niet van belang, wie de e e r s t e of wie de laatste Vakcentrale is. In elk geval werken drie Vakcentralen in een overkoepelingsinstituut samen. De E.V.C. neemt daar niet aan deel. Het ligt dan ook in de bedoeling van de E.V.C. om tot een nog grotere eenheid te komen. Wij hebben niet alleen strijd gevoerd om de E.V.C. groot te maken, maar wij moeten verder. De E.V.C. is groot genoeg, er komt geld genoeg binnen. We zouden dus op onze laurweren kunnen gaan rusten. Maar wij hebben een grotere taak.
Wij willen komen tot één grote vakcentrale!
We weten dat het N.V.V. in de illegaliteit pogingen heeft aangewend om met de confessionele bonden tot één vakcentrale te komen. Dat schijnt op de onwil van de confessionele vakbondsbestuurders te zijn afgeketst. Het komt ons voor dat die wil om te komen tot een Eenheidsvakcentrale bij de N.V.V. leiding nog aanwezig is.

Het offer

H o e kunnen wij daartoe komen?
De E.V.C. is bereid op de basis van een gemeenschappelijk sociaal-economisch programma, het offer van eigen organisatie te brengen. Hiervoor is echter nodig, dat ook de andere centralen dit offer weten te blengen.
Wanneer er voldoende begrip is, is dit mogelijk!
De E.V.C. is geen doel op zichzelf. Nogmaals, het doel is om te komen tot een grote vakcentrale. Dus geen overkoepeling van N.V.V., R.K.W.V. en C.N.V. en E.V.C., maar de samensmelting van deze vier.
Na deze inleiding van den heer Blokzijl ontstond er een levendige discussie, waaraan verscheidene persvertegenwoordigers deelnamen. De voorzitter van deze bijeenkomst, de heer Koenen, kreeg daarbij de gelegenheid om enige gestelde vragen te beantwoorden.
Wij hopen dat deze bijeenkomst verhelderend gewerkt heeft in het belang van het Nederlandse volk, in het belang van de eenheid op vakverenigingsgebied, in liet belang van de E.V.C. H. D.

Eenheidsvakcentrale en overheid

Ons standpunt in 5 stellingen

1. De Eenheidsvakcentrale stelt zich geheel in overeenstemming met de door den minister-president uitgesproken radio-rede op het standpunt, dat de Nederlandse arbeider het recht heeft om zich te organiseren zoals hij dat zelf wenst.
De E.V.C. als vakorganisatie tracht de verlangens, die in de Nederlandse arbeiders leven, te bundelen en deze verlangens met alle zuiver democratische middelen die haar ter beschikking staan, in daden om te zetten.
2. De E.V.C. erkent de noodzakelijkheid om bij de strijd van haar doelstellingen bepaalde spelregels in acht te nemen en met de Overheid een zo levend mogelijk contact te onderhouden.
Dit betekent dat bij gerezen moeilijkheden het overleg steeds voorop zal staan en slechts naar andere middelen zal worden gegrepen, wanneer elk overleg faalt. De minister-president keurt in zijn radio-rede staking, gevolgd door overleg, af en wenst de omgekeerde volgorde. Dit betekent niet en kan op grond van de democratische opbouw van onze maatschappij niet betekenen, dat de leiding der E.V.C. zich bij voorbaat zou moeten neerleggen bij iedere beslissing van hogerhand. Het vertrouwen van plus minus 150.000 leden in hun leiding zou dan wel op diepe wijze worden beschaamd.
De minister-president geeft trouwens toe, dat de arbeiders met staking een van de weinige middelen hanteren, die hun in de strijd om het bestaan zijn gegeven.
3. De staking te Rotterdam, die op voorstel van de E.V.C. en de stakingsleiding is opgeheven, was niet een gebaar tegen de regering, doch tegen een groep onverantwoordelijke werkgevers, die geheel in de lijn van de oude methoden, gebruik makend van een beroep op de nijpende voedselvoorziening, de eenheid der arbeiders probeerden te doorbreken, om daarna hun eigen belangen dwingend te kunnen opleggen.
Ook de E.V.C. beschouwt het uitlokken van een staking door reactionaire elementen en niet de staking die er uit voortvloeit als een misdaad tegen de volksgemeenschap.
Stakingen, zonder dwingende noodzaak, tengevolge van chicanes van de zijde der werkgevers, zijn en zullen in de toekomst door de E.V.C. niet worden geproclameerd.
4. De E.V.C. constateert, dat er van voorschriften aan de werkgevers door de regering nog geen sprake is; de bevoegdheid om lonen te verhogen met 25 % kan als zodanig niet worden beschouwd.
Eerst wanneer aan werkgevers en werknemers beiden voorwaarden zouden worden gesteld, zou er van regelmatig overleg sprake kunnen zijn, waarbij partijen toch steeds het recht zouden moeten behouden bepaalde voorwaarden af te wijzen.
5. De E.V.C. ziet de regering als leidend en richtend, niet als bij voorbaat bindend orgaan. Zou de arbeider bij onderhandelingen niet meer het recht hebben neen te zeggen, dan zou er van een werkelijke democratie geen sprake meer zijn. De E.V.C. blijft echter ten volle bereid voorstellen van de regering die e n voor de werkgevers e n voor den arbeider een bindend karakter zouden dragen, in overweging te nemen; gedurende de onderhandelingen zal zij zich echter nog alle vrijheid moeten voorbehouden.

De voedselvoorziening

De E.V.C. zoekt ook de steun van de regering en wil uiteraard elke redelijke oplossing van geschillen helpen bevorderen, echter steeds slechts als volledig vrije partij. Dientengevolge is de E.V.C. bereid in Rotterdam van het stakingsmiddel af te zien, mits de regering de zekerheid kan geven, dat bepaalde eisen der arbeiders als feitelijke maatregelen door de werkgevers te Rotterdam zullen zijn geaccepteerd.

De verantwoording voor de voedselvoorziening ligt niet alleen bij de arbeiders, doch tevens bij de werkgevers.
De E.V.C. is zich ten volle bewust van haar verantwoordelijkheid voor de voedselvoorziening van ons volk. Juist daarom steunt zij de gerechtvaardigde eisen der havenarbeiders, daar een goede regeling van de arbeidstijd en bestaanszekerheid door garantieloon het werk dezer zo nuttige bevolkingsgroep voor de voedselvoorziening ten goede komt. Een beroep op noodtoestand mag er nooit toe leiden gerechtvaardigde eisen van een bevolkingsgroep te verdoezelen, temeer niet wanneer de andere partij het in eigen hand heeft aan deze eisen te gemoet te komen.
De E.V.C. is bereid mede te werken om de bestaande geschillen uit de weg te ruimen, doch wijst bij voorbaat elke verantwoordelijkheid van de bekende, tot nu toe door de werkgevers gevolgde tactiek af.

Voor de Landelijke Leiding der E.V.C.
B. BLOKZIJL, Voorzitter.
A. C. KOENEN, Secretaris.

AFD. METAAL AMSTERDAM

In de Hemonylaan 27, het gebouw van de plaatselijke E.V.C., hadden wij en verschillende andere bedrijfs-afdelingen een lokaaltot onze beschikking. Reeds thans is het, door de snelle groei van de organisatie, nodig geworden een ander, groter kantoor te betrekken.

Het nieuwe kantoor is gevestigd N. Keizersgracht 61, waar de werkers uit de Metaalindustrie van 's morgens 9 uur tot 's middags 5 uur, Zaterdag 3 uur en 's Maandags-, Woensdags- en Vrijdagsavonds van 7 tot 9 uur voor alle belangrijke zaken terecht kunnen.

HET BESTUUR.

Stemmen en stemmingen

De herrijzenis der steden

Rotterdam, Den Haag, Arnhem, Nijmegen en nog meer Nederlandse steden zijn zodanig gehavend in de strijd, dat er sprake moet zijn van wederopbouw van gehele stadsgedeelten.
Nu komt het er op aan, de leuze „vernieuwing" in toepassing te brengen. Juist in deze 5 jaar hebben wij geleerd, te breken met oude sleur en hebben wij een open oog en een warm hart gekregen voor veel, wat vroeger verworpen werd, omdat het „anders dan anders" was. Wij leerden, dat wat vroeger „gewoon", dus (?!) goed was, critisch bekijken.
Beschouwen wij nu onze woningbouw, dan zijn wij in eerste instantie geneigd, trots te zijn op de vele heldere woonwijken, waarvan vele door woningbouwverenigingen verzorgd zijn. Als wij echter nagaan, of aan alle eisen voldaan wordt, blijkt dit geenszins het geval te zijn.
Twee belangrijke problemen dienen door de vernieuwing opgelost te worden. Ten eerste de opvoeding van de kinderen buiten de schooltijd. Het opgroeien op straat heeft vaak een slechte en nooit een goede invloed. Initiatief en energie der kinderen moet in goede banen geleid worden. De kleintjes moeten onttrokken worden aan de gevaren van het verkeer en in gezondere lucht opgroeien, dan die van de stoffige straat.
Ten tweede moeten de moeders en in de eerste plaats die vrouwen, die nog een taak hebben buiten het huishouden, hun werk kunnen doen zonder zorg om de kinderen en met een minimum aan huiswerk, dat hen na de dagtaak wacht. Huisvrouwen krijgen dan ook meer vrijheid xan beweging en de mogelijkheid deel te nemen aan het maatschappelijke leven.
Hiertoe moet ieder huizenblok voorzien zijn van:
a. een crèche, waar de kleintjes van werkende moeders gehele dagen kunnen blijven en waar andere moeders hun niet-schoolgaande kinderen wanneer nodig kunnen brengen. Bij de crèche een behoorlijk stuk van de ingesloten tuin. De lokalen licht en fris.
6. een wasserij.
c. een centrale keuken, die dagelijks een behoorlijk menu verzorgt voor de gezinnen der werkende vrouwen en indien gewenst ook voor de andere.
d. een speeltuin in de ingesloten tuin, te organiseren in overleg met de bestaande verenigingen.
e. lokalen voor ontspanning en ontwikkeling van de kinderen, waar zij bij slecht weer na schooltijd kunnen vertoeven. Hier kan door samenwerking voor een prima inventaris gezorgd worden: mecanodoozen, werkbanken, muziekinstrumenten enz. enz. Toezicht bijv. door vrijwilligers uit jeugdorganisaties.
f. een concierge, die de trappenhuizen schoon houdt, boodschappen aanneemt e.d. en centrale telefoon bedient, die verbonden is met huistelefoonnet.
Ongetwijfeld zou er nog wel het een en ander aan toe te voegen zijn, doch dit lijkt mij het belangrijkste. Als onze arme vernielde steden met dergelijke blokken weer aangevuld worden, zal de vernieling niet uitsluitend negatief geweest zijn en zal blijken, dat inderdaad in alle slechts nog wel iets goeds schuilt.

P. BOLMAN.

STAKING ARBEIDSRESERVE LANDSMEER TOT EEN GOED EINDE GEBRACHT.

Het conflict op het werkobject Twiske is door de Eenheidsvakcentrale en de stakingsleiding tot een goed einde gebracht.
Het loon dat daar oorspronkelijk op 72 cts per uur stond is op 76 cts gebracht.
Enkele andere kwesties worden door bestuur der E.V.C. en de stakingsleiding nog onderzocht.
Tijdens deze staking hebben de arbeiders zich bijna aan blok bij de E.V.C. georganiseerd.

G. G.

E. V. C.-AFD. NOORD-HOLL. BOVEN HET IJ.

Het secretariaat van de Eenheidsvakcentrale afd. Noord-Holland boven het IJ is gevestigd te Wormerveer, Lindenlaan hoek Wilgenkade. Kantooruren van 9—12½ en van 1½—6 uur.

Met grof geschut... er naast

De groei en de ontwikkeling der Eenheidsvakcentrale baart sommige lieden zorgen. Het feit bijvoorbeeld, dat in het Zuiden van het land een eenheidsvakbond van mijnwerkers bestaat, die nu reeds meer dan twaalf duizend leden telt, bezorgt enkele leiders der vroegere katholieke vakbeweging hoofdpijn. En als een mens zorgen en hoofdpijn heeft, wordt hij vaak kregel en zegt hij wel eens rare dingen. Wij willen niet op iedere slak zout leggen en niet ieder woord diergenen, die zich door de groei der Eenheidsvakcentrale bedreigd voelen op een goudschaaltje wegen. Wanneer evenwel Pastoor F. M. J. van Leeuwen het bestaat om op een studiedag van de Katholieke Werkliedenbond te zeggen:

„Maar evenmin als de katholieke arbeiders aansloten bij de Eenheidsbeweging die N.A.F. heette, evenmin zullen zij zich laten vangen door den communistischen vogelaar op het vinketouw E.V.B."

en wanneer de Katholieke „Volkskrant boven een verslag van des Pastoors rede met grote letters zet: „E.V.B. evenzeer afgewezen als N.A.F." dan moeten wij daarop de vinger leggen, omdat het noemen in één adem van eerlijke en cordate strijders van de E.V.B. met het fascistisch gespuis van het N.A.F. een grove en in ieder opzicht onverdiende beledíging is. Wij willen het nu niet hebben over de platte onzin betreffende dien „communistischen vogelaar". Dit reactionaire verzinsel sterft zijn eigen dood wel. Wij willen ook niet spreken over het feit, dat Pastoor Van Leeuwen kans ziet om het N.A.F., dat fascistische bastaardjong, ook al een eenheidsvakbeweging te noemen. Nota bene het N.A.F. dat grote groepen eenvoudig van het lidmaatschap uitsloot en verder in ieder opzicht het instrument van den bezetter was. Wij zwijgen voor het ogenblik over de buiging die hiermede deze katholieke leider voor de fascistische organisatie van het verleden maakt.

Wij willen op dit moment slechts opkomen tegen de beledíging die men ons aandoet.

Die katholieken, die met de mannen van de Eenheidsvakbeweging in de illegaliteit hebben samengewerkt en gestreden, ondanks alle meningsverschillen, zullen zich schamen, wanneer hun voormannen en hun Volkskrant den strijders van de E.V.B. deze oneer aandoen en zij die zich in de dagen der bezetting afzijdig hielden en dus van de strijd der E.V.B. tegen het N.A.F. als instrument ler moffenheerschappij niets weten, moeten zich dubbel schamen, omdat deze buitenstaanders, deze afzijdigen allerminst het recht hebben, om hen die in de dagen van het gevaar hun plaats wisten en innamen, te beledigen, door holle frases, die de indruk moeten wekken alsof onze Eenheidsvakcentrale ook maar in de verste verte te vergelijken zou zijn met het N.A.F. onzaliger nagedachtenis.

Wij zullen hier niet in den brede uiteenzetten wie wij zijn en wat het N.A.F. geweest is. Wij willen antwoorden op iedere aanval, wij willen strijden met open vizier, maar wij eisen van onze tegenstanders, dat zij ons in onze waarde laten en nimmer meer met het fascistische tuig in één adem noemen.

A. W.

Masse-ontslag bij Fokker

Maandag 16 Juli werden wij verrast met de mededeling, dat de Fokker-directie het nodig heeft geoordeeld aan 3000 man personeel ontslag aan te zeggen, ingaande 21 Juli. Op de schriftelijke ontslagaanzeggingen stond, dat dit ontslag was aangevraagd en verleend. Er waren bij de ontslagenen zelfs mensen met een dienstverband van 10 tot 25 jaar.

Over dit ontslag heeft de E.V.C., afd. Metaal, zich in verbinding gesteld met de betreffende instantie voor ontslagaanvrage en tot onze niet geringe verbazing kwamen wij tot de conclusie, dat niet één van de betrokken gemachtigden, noch de directeur zelf, vergunning voor dit ontslag verleend had, ja op de afd., waar dit ontslag thuis hoorde, was zelfs van een ontslag-aanvrage niets bekend. Wie zegt daar iets van bureaucratie?

Het spreekt vanzelf, dat dit ontslag, althans op deze datum, niet doorgaat, maar tevens waarschuwen wij allen, om bij ontslag inzage te verlangen van de vergunning tot ontslag, opdat niet de arbeiders de dupe worden van duistere praktijken om ontslag doorgedrukt te krijgen.

Verpleegsters,

waar zijt gij?

Het secretariaat van de groep verplegenden, aangesloten bij de E.V.C., schrijft ons het volgende schrijven:

Verpleegsters, leerling-verpleegsters van Nederland, waar zijt gij?

Meer dan ooit hebben wij uw hulp nodig! In de grote steden zijn voor de zieken toestanden ontstaan, welke dringend verandering behoeven. De patiënten kunnen niet opgenomen worden, terwijl in de ziekenhuizen honderden bedden leeg staan. De volksgezondheid dreigt ernstig geschaad te zullen worden, (men denke alleen maar aan de zuigelingensterfte), wanneer hier niet spoedig en doeltreffend wordt ingegrepen.

Wij doen als collega's een beroep op u allen om uw tegenzin in het werk in de ziekenhuizen, met de slechte sociale positie voor de verplegenden te overwinnen en om eerst de grote nood te helpen lenigen. Voor alles moeten er meer zalen geopend worden.

Wij weten, dat enkele voorwaarden zo spoedig mogelijk vervuld dienen te worden, willen wij in de ziekenhuizen kunnen blijven werken en denken daarbij aan:

a. verkorting van de arbeidsdag;

b. reorganisatie van het werk der verpleegsters door: 1. uitbreiding van het huishoudelijk personeel, 2. medezeggenschap der verplegenden in de reorganisatie.

Voor de doorvoering hiervan zullen wij dan eensgezind moeten opkomen.

Collega's, asp. collega's, denkt hierover ernstig na.

De volksgezondheid is in groot gevaar! Wij hopen, dat u de verantwoordelijkheid voelt en de noodzakelijkheid inziet hier onmiddellijk te moeten helpen. **Uw hulp is dringend nodig! Helpt ons bij ons mooie doch zware taak,** die wij gezamenlijk zoveel lichter kunnen maken.

Verpleegsters, leerling-verpleegsters, Rode Kruishelpsters en Huishoudpersoneel. Meldt u bij de directies van de ziekenhuizen.

Wij rekenen op u.

Namens de Alg. Groep van Verplegenden, aangesloten bij de E.V.C., afd. Amsterdam, secr. Valeriusstr. 103 II.

Het Medisch Contact, overtuigd dat elke dag die de verpleegstersnood duurt, mensenlevens kost, ondersteunt deze oproep van ganser harte.

Het Medisch Contact.

De jeugd aan het woord

HET OPGEMAAKTE BED.

Voor de oorlog werd, er, ons jongeren, door de leiders der toen bestaande vakorganisaties dikwijls op gewezen, dat wij in een opgemaakt bed waren gestapt. Inderdaaad, het was zo.

De voorwaarden, waaronder wij onze arbeid verrichten, waren, hoewel nog verre van ideaal, belangrijk gunstiger als die van de arbeiders van omstreeks 1906. Dit jaartal is niet toevallig, maar aangehaald naar aanleiding van een ingebonden jaargang van het destijds uitkomende Zondagsblad van „Het Volk", wat mij ter inzage werd gegeven.

Daarin heb ik kennis genomen van de felle strijd, die de arbeidersbeweging dier jaren moest voeren om tot verbetering der sociale toestanden te komen. Ik zou de heren tegenstanders der E.V.C. willen aanraden deze oude en vergeelde lectuur op te diepen. Zij zullen er onze strijd in terugvinden.

Nu echter is, door niet tijdig verwisselen van lakens, het bed vervuild. Door niet behoorlijk opschudden van de matras onbeslaapbaar geworden. Is zelfs tijdens de bezetting niet vrij van ongedierte gebleven. Om eindelijk door de moffen geheel en al in elkaar getrapt te worden.

Nu willen wij het bed opmaken, de lakens verwisselen, de dekens luchten, het ongedierte vernietigen.

Wij zullen het bed in een behoorlijke slaapkamer plaatsen, waar zonlicht en frisse lucht vrij spel hebben. Nooit meer in een bedstede. Gij, pioniers der oude vakbekweging, maakten ook het bed op zoals gij dacht, dat het goed was, tot heil der arbeiders.

Geeft nu ons de kans. Geen afbraak meer, maar eerlijke critiek!

Datgene wat wij willen, zult U wel op kunnen houden, maar tegen houden nooit.

Hoort het, mijne heren, de arbeiders willen niet terug. Wel vooruit!

Met U, als het niet anders kan zonder U en als het moet tegen U.

L. Z.

AFDELINGSNIEUWS

DE ACTIE BIJ HECK'S LUNCHROOM

Dinsdagmorgen brak plotseling een staking uit van het gehele personeel van Heck's Lunchroom op het Rembrandtsplein. De oorzaak van deze staking was: de directie eiste van het personeel een 10-urige werkdag en 25 % loonsverlaging met terugwerkende kracht. Alhoewel nog niemand van het personeel lid van het E. V. B. was, heeft het personeel zich direct tot onze organisatie gewend. Bij bespreking van het personeel met één onzer bestuurders bleek ook de heer v. Hilst van de Centrale Bond zich plotseling te interesseren voor deze zaak. Doch op verzoek van het gehele personeel moest hij zich verwijderen. Op advies van het E.V.B. werd na bespreking besloten om het werk te hervatten, om het bestuur de gelegenheid te geven zich met de Directie van Heck's Lunchroom te verstaan. Tevens besloot het personeel en bloc toe te treden tot het Eenheidsvakverbond.

Bestuur E.V.C. Afd Publieke Werken

Op de vergadering van Publieke Werken van 2 Juli jl. in geb. Frascati werd het volgende bestuur met algemene stemmen geïnstalleerd:

W. G. Hendriks, voorzitter, Gibraltarstraat 64 III; W. K. de Jong, penningmeester, Torrestraat 26 II; P. Bos, secretaris, F. van Almondestraat 23 III; J. Stoopendaal, 2e voorzitter; A. de Bok, 2e secretaris.

W. H. de Munnik en J. P. B. Briard werden op voorstel van de voorzitter der vergadering aan het bestuur toegevoegd.

P. B.

Bedrijfvergadering Publieke Werken

Op 2 Juli j.l. hield de Bedrijfsgroep Publieke Werken een uitstekend geslaagde propaganda-vergadering in gebouw „Frascati".

Een indrukwekkend moment bij de opening was de herdenking van de tijdens de oorlog gevallen kameraden, speciaal van diegenen uit de dienst van Publieke Werken.

De heer Jaques, bestuurslid van de E.V.C. zet daarna als eerste spreker op duidelijke en gloedvolle wijze de doelstellingen van de E.V.B. uiteen. Na enige discussie, waarbij spreker de gelegenheid kreeg om op enige vraagstukken nog nader in te gaan, getuigde een langdurig applaus van de instemming der bezoekers.

Nadat enige huishoudelijke punten behandeld werden, voerde de heer Trapman het woord over de „Zuiveringsactie in de Bedrijven". Spr. wees er op dat het van groot belang is, dat deze zuivering tot in de uiterste cosequentie wordt doorgevoerd. Ieder moet hieraan mede werken en dit wel zo spoedig mogelijk, daar de termijn op 11 Juli a.s. sluit.

De zaal toonde ook met hetgeen deze spreker naar voren bracht, haar grote instemming.

P. B.

REINIGING EN VUILVERBRANDING

De eerste huishoudelijke vergadering van de afdeling Reiniging en Vuilverbranding vond voor een volle zaal in gebouw Frascati op 5 Juli j.l. plaats. De voornaamste punten op deze vergadering besproken waren: de loonkwesties en de vacantieregeling.

De vergadering protesteerde tegen het besluit van B. & W., een besluit, zonder voorkennis van de gemeentewerklieden genomen, zonder de E.V.C. erin te kennen, een besluit dat dus niet getuigt van een democratische geest, een besluit in volle tegenspraak met de uitspraak van min. president Schermerhorn, die zeide dat sociale gerechtigheid geen holle frase zou zijn.

Het is aan het gezond verstand van de arbeiders te danken, dat een staking vermeden is.

De volgende verlangens van de arbeiders en werkers bij de Reiniging, en Vuilverbanding werden naar voren gebracht:

1. Loonherziening (alle reeds doorgevoerde loonsverlagingen moeten ingetrokken worden).
2. 40-urige werkweek.
3. Premievrij pensioen.
4. 14 dagen vacantie met ƒ 30.— vacantietoeslag.
5. Pensionering op 55-jarige leeftijd.
6. Voorschot van ƒ 100.— (want er zijn nu reeds arbeidersgezinnen die van hun weekloon hun voedselpakket niet kunnen betalen).
7. Specificatie van het loon op het loonzakje.

Er was een uitstekende discussie, die getuigde van het juiste begrip van de arbeiders voor de sociale en economische eisen.

G. F. M.

Bedrijfsvergadering Centrale Voedselvoorziening

Op Vrijdag 6 Juli werd er in De Brakke Grond een tweede bedrijfsvergadering gehouden, waar een uitstekende strijdstemming aanwezig was. De zaal was overvol, zodat velen met een staanplaats genoegen moesten nemen. Deze grote belangstelling en de levendige discussie bewijzen dat de Eenheidsgedachte ook bij het personeel van de C.V.V. zeer sterk aanwezig is.

Trouwens ons zich nog dagelijks uitbreidende ledental van ruim 800 menschen spreekt in dit opzicht een duidelijke taal. Opmerkelijk is echter het verschil bij de diverse keukens en uitreikingslokalen. Vooraan gaan de Haarlemmerweg, Magelhaenplein, Café de Bock, Bellamyplein, Hoogte Kadijk, Beukenweg, Karperweg, Poort van Cleve, Palmstraat en de uitreikingslokalen Nova Zemblastraat, Balboastraat en Palmstraat.

Slecht of helemaal niet aangesloten zijn Grasweg, Linnaeusstraat en de uitreikingslokalen Zonneplein, Hoeksewaardweg en enige anderen.

De personeelsleden van die keukens en uitreikingslokalen kunnen zich dagelijks melden bij het secretariaat Lodewijk Boisotstraat 7/2 of bij een van de andere bestuursleden.

Nadat de vergadering op verzoek van de voorzitter onze gevallen illegale strijders Foters en Verleun herdacht had, volgde de discussie over de loonsverhooging welke kwestie ook bij de C. V. V. urgent is.

Als spreker van het Overheidspersoneel was de heer Stoopendaal aanwezig die er op wees dat hiervoor natuurlijk een gezamenlijke actie van het Overheidspersoneel gewenst is. Spr. wekte de vergadering op om op de a.s. protestvergadering van het Overheidspersoneel op Woensdag 18 Juli in het Concertgebouw aanwezig te zijn.

Een motie werd aangenomen waarin er bij B. en W. op aangedrongen wordt een andere houding inzake de arbeidstijdverlenging aan te nemen.

Attentie!

Voorzover hierin nog niet voorzien is moeten er nog in de verschillende keukens en uitreikingslokalen, vertrouwensmensen gekozen worden!

Spoormannen vergaderen

Afd. Amsterdam kwam in een goed bezochte vergadering bijeen. Er werden verschillende besluiten genomen. De bestuursverkiezing had het volgende verloop. Van het voorlopige bestuur stelde alleen J. A. Janssen en G. Tjallema zich herkiesbaar, zodat een nieuwe voorzitter en secretaris gekozen moesten worden. Het nieuwe bestuur is nu als volgt samengesteld: voorzitter: O. Belle, Celebesstraat 123hs.; secretaris: P. Godefroy, Bankastraat 60hs., tel. 53857; penningmeester: J. A. Jansen, Vrolikstraat 260/3. Tot overige bestuurders werden gekozen: Ch. de Boorder, P. Kraan, G. Nagetgaal, G. Tjallema, v. d. Broek en Bruins. De functies zullen zo spoedig mogelijk onderling worden geregeld.

Als redactie-commissie is benoemd: L. ter Laare, J. Oudewetering en G. Jansen die als secretaris hiervan zal optreden. Alle stukken voor de redactie van ons orgaan en alle te drukken of te verspreiden bescheiden, dienen bij hem te worden ingeleverd. Dus Vrolikstraat 260/3.

Het adres nodig voor het kontact in heel land blijft voorlopig P. G. v. d. Plank van Speijkstraat 48/1 Amsterdam West.

RECTIFICATIE

In het artikel „De zuivering van de spoorwegen" in ons nummer van 16 Juni staat de naam P. Brouwer. Dit moet zijn W. J. C. Brouwer.